

[Nyhede Andersen.]

ning til detailhandelen. Men igen må man spørge: hvor meget kredit skal detailhandelen have lov at have? Og hvilke forpligtelser skal den påtage sig for at få den kredit? Eller hvad med salg på afbetaling? Skal det standses? Hvordan skal det reguleres?

Man vil ikke længere nøjes med at regulere de samlede meddelte kredittilsagn. Man vil også kunne regulere omfanget af nye kreditter brutto. Jeg tror ikke, der er ret mange banker eller sparekasser, der overhovedet har tal for denne bruttostørrelse, og jeg tror, det vil tage en rum tid, før man kan etablere sådanne tal. Allermest problematisk er vel ordene om at sætte grænser for det til enhver tid trukne beløb på de bevilgede kreditter — hr. Stetter var inde på det samme spørgsmål. Hvordan kan det overhovedet praktiseres? Det kan vel ikke være meningen, at man ved lov vil tvinge pengeinstitutterne til ligefrem at ophæve de tilsagn, de kontraktlige tilsagn, de har givet deres kunder om f.eks. at kunne trække på en kassekredit inden for et vist beløb. Jeg ser slet ikke, hvordan man vil administrere regler af den art.

Alt i alt rejser dette lovforslag så mange alvorlige og uklare spørgsmål, at der burde være god tid til en ordentlig behandling af denne vidtgående og upræcist formulerede bemyndigelseslov. I stedet har jeg forstået at regeringen tværtimod vil have den gennemført nu i denne uge i huj og hast. Jeg må sige, at jeg synes, det er sagligt aldeles uforvarsligt, og jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvorfor det haster så meget.

Det siges jo i fremsættelsestalen, at hvis Nationalbanken kan opnå en aftale med pengeinstitutterne efter de retningslinjer, der indeholdes i forslaget, så vil der efter sagens natur, står der, ikke være behov for at udnytte lovens beføjelser. Ja men på den baggrund må dog det rigtige være, at man nu opfordrer Nationalbanken og pengeinstitutterne til med det samme at gå i gang med nogle forhandlinger om en frivillig aftale. Man har jo fra pengeinstitutternes side erklæret, at man er villig til det. Så længe de forhandlinger står på, kan vi så lade lovforslaget blive liggende her i folketinget; og fører forhandlingerne til et rimeligt resultat, er lovforslaget jo overflødig, så er der, som man siger, efter

sagens natur ikke behov for at udnytte lovens beføjelser, og hvad skal man så med dem?

Det var den fremgangsmåde, man valgte i 1965, da obligationsrationeringen blev gennemført. Den daværende socialdemokratiske regering gav realkreditinstitutterne nogle ugers frist til at gennemføre en frivillig ordning. Det gjorde de, og så bortfaldt lovforslaget. Jeg synes, man bør vælge den samme fremgangsmåde denne gang. Det kan da være, det viser sig, at den aftale, man når til, på nogle punkter ikke er helt så vidtgående som lovforslaget, men så tror jeg, at forklaringen simpelt hen vil være den, at pengeinstitutterne og Nationalbanken i forening ikke har kunnet se nogen mulighed for at administrere de regler, der findes i lovforslaget, og det kan man jo ikke lave om på ved at vedtage det. En sådan lov bliver bare et nyt afskrækkende eksempel på en lovgivning, der er ude af takt med det praktiske livs muligheder.

Jeg kan ikke lade være med at appellere så stærkt, jeg nu kan det, til økonomiministeren — og jeg er glad for, at statsministeren har indfundet sig og også hører dette — om at følge denne fremgangsmåde: lad lovforslaget hvile, indtil vi har set, om en frivillig aftale efter disse retningslinjer kan gennemføres. Lad parterne få resten af oktober måned til at gøre det arbejde. Lykkes det ikke, all right, så kan vi vende tilbage til sagen i november og få tid til en forsvarlig behandling af dette vigtige, indgribende og principielt vidtgående forslag.

Afslår regeringen denne henstilling, står vi altså over for at skulle jage dette lovforslag igennem på et par dage, hvor, hvis rygterne taler sandt, også andre vigtige sager skal jages igennem dette ting. Det er ikke nogen forsvarlig arbejdsform. Jeg har set, at kapitalmarkedsrådet skal være indkaldt til i morgen eftermiddag. Hvis det er rigtigt, vil det sige, at end ikke udtalelser fra dette råd får vi så nogen mulighed for at give en ordentlig behandling her i tinget. Jeg må sige, at på det grundlag, der nu foreligger for os, kan venstre ikke medvirke.

Dahlgaard: Uanset dette lovforslags principielt overordentlig vidtrækkende karakter tror jeg ikke, det hører til dem, der sætter